

ДВНАДЕСЕТЪ СЛЪПИ СЕСТРИ.

(Изъ книгата „Приказкитѣ на майката природа“).

Бѣше края на май. Цѣлата гора се зеленѣеше. Женскитѣ птици лежаху на яйцата си, а мжжкитѣ ходѣха да търсятъ храна или пѣху пѣсни, за да ги развеселяватъ и забавляватъ. Всичко въ гората ликуваше и блестяше, защото бѣше пролѣтъ.

Посрѣдъ гората имаше малко поле, на което горскиятъ стражарь бѣше си сѣялъ овесъ. А по полето вървѣше нѣкой много печаленъ. Това бѣше прѣлестната госпожа на майския брѣмбарь. Тя пристѣпяше на своитѣ шесть крачета и често-често забиваше муцунка въ земята. Понѣкога тя разперваше крилѣ, като че искаше да полети, но веднага пакъ печално заклатѣше главичка и чоплѣше земята.

Най-сетнѣ тя се спрѣ на едно мѣсто, дѣто земята бѣше най-мека и рохкава. Послѣ фрѣкна, колкото можеше и съсъ сълзи на всичкитѣ си очи (защото тя има 18,000 очи) разгледа гората.

— Прощавай, горо зелена! — каза тя. — Азъ вече никога нѣма да те видя.

Слѣдъ това слѣзе на земята, избърса сълзитѣ си и почна да се заравя въ земята. Зарови се тя почти половинъ метъръ дълбоко, послѣ се спрѣ, направи малка стаичка въ черната земя и снесе въ нея дванадесетъ малки бѣли яйчица.

— Послушайте сега моята послѣдня дума, дѣчица: „Гледайте винаги хубавичко да се храните и да бждете тлъстички; не се плашете отъ нещастия. Не забравяйте прѣзъ зимата да се скрийте по-дълбоко въ земята. Пазете да се не срѣщнете съ порѣтъ, или съ мишката, или съ нѣкоя птица.“

И тя си протегна крачката, сви мустачки и умрѣ.